

[Palle Simonsen]

for det første dette, at vi jo ikke kan blive ved at føre sikkerheds- og forsvarspolitik alene på frasen om, at vi fortsat tilslutter os NATO-medlemskabet. Vi skal naturligvis også tilslutte os de forpligtelser, som knytter sig til NATO-medlemskabet, og det er naturligvis i første række et spørgsmål om det nationale budget for et forsvar, men det er også et spørgsmål om villigheden til at gå ind i NATOs langtidspanlægning og f. eks. modtage yderligere forstærkninger og at leve op til de forpligtelser, der knytter sig til at modtage disse forstærkninger. Hvis ikke vi gør det, så er man efter vor opfattelse ikke en tilstrækkelig værdig NATO-partner.

Man kunne også godt, når man ser på den offentlige debat, også fra visse socialdemokraters side, undertiden få indtryk af, at NATO egentlig skulle være taknemlig for, at Danmark overhovedet vil være medlem. Jeg synes, man skulle gøre det klart i denne folketingsal, at det er Danmark, der har fordelene ved at være medlem af NATO, og ikke omvendt.

Man kunne også undertiden få indtryk af i debatten, at NATO skulle være glad, hvis Danmark ville modtage forstærkninger og etablere de faciliteter, der skal til. Jeg vil godt gøre opmærksom på, at det naturligvis er Danmark, der har behov for dette, og man må vel egentlig også sige, at jo mindre viljen måtte blive til at yde tilstrækkeligt til et nationalt forsvar, jo større er Danmarks behov for forstærkninger. Hvis man derfor vil ud over forstærknings- og depotproblematikken, så er det mest kontante svar i virkeligheden, at vi selv yder et tilstrækkeligt stærkt bidrag til vort nationale forsvar. Nu vel, så har vi chancen, men jeg har ikke ligefrem opfattelsen af, at det er det, man fra regeringens side satser på. Der må i hvert fald være sammenhæng i disse ting.

Jeg synes egentlig, at den amerikanske forsvarsministers korrespondance med den danske forsvarsminister meget klart afslører, hvad disse ting drejer sig om. Det understreger også, hvad jeg synes det er væsentligt at nævne under en sådan debat, som den amerikanske forsvarsminister udtrykker det, at Danmark naturligvis kan gøre, hvad Danmark vil, det er Danmarks suveræne beslutning. Men hvis Danmark f. eks. ikke vil leve op til et tilstrækkeligt nationalt forsvar, hvis Danmark f. eks. ikke vil leve op til at gen-

nemføre forstærkningsprogrammet, så kan man heller ikke forvente, at man får den støtte fra USA, som ligger i overhovedet at sende forstærkninger. Det er også en demokratisk beslutning i USA. Det er ikke blot et spørgsmål om den demokratiske beslutning i Danmark. Det er vel det, som man normalt kalder solidaritet.

Hvis vi prøver at gå et skridt længere, nemlig til spørgsmålet, om det nu er rimeligt at vente, som udenrigsministeren siger det, til der ligger et konkret udspil, så synes jeg, der er grund til at foretage en sammenligning mellem forsvars- og sikkerhedspolitikken i Norge og i Danmark. Det fremgår meget klart, at Norge har været aktiv på dette område. Norge har sikret sig forstærkninger i større udstrækning end Danmark og har også forpligtet sig fra regeringens side, uanset at man også dér har problemer naturligvis, men der er den forskel, at man er gået i offensiven, at man har søgt at gennemføre nogle programmer. Det, som den danske regering gør, er, at den siger: vi venter, til der ligger et udspil. Der er ikke noget konkret, men når nu det ligger om 2-3 måneder, så vil vi gerne drøfte det med folketinget.

Det er to forskellige slags sikkerheds- og forsvarspolitik, det vil jeg gerne gøre meget klart, og jeg mener, at regeringen forsømmer en opgave ved alene at vente. Når vi gennem mange år har været enige om forstærkningspolitikken, når man på NATO-regeringsmøder har diskuteret disse ting og været enige om det, som man for øjeblikket analyserer, om de politiske retningslinjer for dette, så mener jeg, at regeringen er for passiv i denne situation.

Jeg har hæftet mig ved, at udenrigsministeren i sin tale siger, at der ingen sammenhæng er mellem regeringens forslag til en forsvarsordning og spørgsmålet om udbygning af de NATO-depoter, vi har haft siden 1960. Statsministeren sagde det lidt mere klart i Radioavisen i lørdags. Statsministeren sagde: »Der er ikke en klap sammenhæng.«

Det standpunkt kan man naturligvis have. Jeg synes egentlig ikke, det er særlig ansvarligt af regeringen at søge at give befolkningen indtryk af, at der ikke er en sammenhæng. Jeg erkender naturligvis, at det, der er diskuteret, er, hvilken budgetramme vi skal have for et dansk forsvar; noget andet er at diskutere, i hvor stor udstrækning vi vil udvi-